

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...) W. wniosek o ukaranie przeciwko radcy prawnemu M. L., o to że:

1.

w dniu 3 grudnia 2010 r. dokonała zatrzymania na własną rzecz należności w kwocie (...) zł przysługującej B. P. i A. P., a uzyskanej w wyniku wezwania do zapłaty wystosowanego z przekroczeniem zakresu udzielonego pełnomocnictwa i dokonania zapłaty przez przeciwnika procesowego tj. (...) S.A. kwoty wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego (...), Wydział I Cywilny, (...) na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego M. L. nr rachunku (...), co stanowi rażące i doniosłe naruszenie przepisów prawa noszące znamiona przestępstwa przywłaszczenia tj. naruszenie postanowień art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 284 kk,

2.

w okresie od 2 listopada 2010 r. do 31 października 2015 r. (...) W. zaniechała informowania klientów B. P. i A. P. o przebiegu sprawy, w której reprezentowała ich przeciwko (...) S.A. i jej wyniku w ten sposób, że zataiła przed klientami informację o uprawomocnieniu się wyroku wydanego dnia 19 października 2010 r. korzystnego dla klientów oraz o uregulowaniu przez przeciwnika procesowego wszystkich należności na rachunek bankowy radcy prawnego w dniu 02 grudnia 2010 r. podając nieprawdziwe fakty o stanie sprawy, tj. naruszyła postanowienia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 44 ust. 1 w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

3.

w dniu 28 grudnia 2015 r. (...) W. nie wydała na żądanie klientów B. P. i A. P. pieniędzy w kwocie (...) zł znajdujących się w jej posiadaniu od dnia 2 grudnia 2010 r. pomimo, że klienci pismem z dnia 7 grudnia 2015 r. skierowanym na adres (...) W., ul. (...) odebrany w dniu 23 grudnia 2015 r. wezwali do wydania tych środków, co stanowi naruszenie postanowień art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2016 r. Sąd postanowił o wyłączeniu do odrębnego postępowania zarzutu pierwszego, tj., że radca prawny M. L. w dniu 3 grudnia 2010 r. dokonała zatrzymania na własną rzecz należności w kwocie (...) zł przysługującej B. P. i A. P., a uzyskanej w wyniku wezwania do zapłaty wystosowanego z przekroczeniem zakresu udzielonego pełnomocnictwa i dokonania zapłaty przez przeciwnika procesowego tj. (...) S.A. kwoty wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego (...), Wydział I Cywilny, (...) na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego M. L. nr rachunku (...), co stanowi rażące i doniosłe naruszenie przepisów prawa noszące znamiona przestępstwa przywłaszczenia tj. naruszenie postanowień art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 284 kk.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W. w postępowaniu o sygnaturze OSD 40/16 orzekł następująco. Za przewinienie opisane w pkt I orzeczenia Sąd wymierzył radcy prawnemu M. L. karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku oraz karę wykonywania patronatu na czas 10 lat. Za przewinienie opisane w pkt II orzeczenia Sąd pozbawił obwinioną prawa do wykonywania zawodu. Sąd w pkt III orzeczenia wymierzył radcy prawnemu M. L. karę łączną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

W dniu 16 stycznia 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt OSD 39/17 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W. umorzył postępowanie w sprawie, gdyż uznał, iż zarzut rozpoznawany w sprawie jest tożsamy z zarzutem rozpoznawany w sprawie o sygnaturze OSD 40/16. Postępowanie w sprawie OSD 39/17 jest prawomocne.

Od orzeczenia Sądu w sprawie o sygnaturze OSD 40/16 odwołanie złożyła obrońca obwinionej zarzucając liczne naruszenia prawa procesowego oraz liczne błędy w ustaleniach faktycznych.

Orzeczeniem z dnia 20 września 2019 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt OSD 40/16 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie o kosztach pozostawiając Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu (...) (...) W..

W uzasadnieniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, iż odwołanie obwinionej zasługiwało na uwzględnienie, chociaż nie wszystkie zarzuty okazały się uzasadnione. Wobec tego na podstawie art. 436 KPK (...) poprzestał na uwzględnieniu tych uchybień, które miały znaczenie dla rozpoznania odwołania uznając pozostałe zarzuty za przedwczesne lub bezprzedmiotowe.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pierwszej kolejności uznał, iż w sprawie nie ma sytuacji czynów współukaranych, którą zarzucała obwiniona w odwołaniu. Obwiniona wskazywała, iż z uwagi na umorzenie postępowania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W. w sprawie o sygnaturze OSD 39/17, również i postępowanie OSD 40/16 powinno zostać umorzone, gdyż czyny będące przedmiotem obu postępowań należy traktować jako współukarane. Tymczasem (...) przywołując przyjęte w doktrynie i orzecznictwie kryteria związane z zastosowaniem pozaustawowej koncepcji czynów współukaranych nie zgodził się z zarzutem obwinionej. Sąd stwierdził, iż przede wszystkim współukaranie samo w sobie zakłada poniesienie przez sprawcę kary za przestępstwo główne, podczas gdy w sprawie o sygnaturze OSD 39/17 postępowanie zostało umorzone. Po drugie (...) wskazał, iż nie są spełnione wszystkie kryteria pozwalające na stwierdzenie, że zachodzą przesłanki do współukarania czynów popełnionych przez obwinioną, gdyż nie występuje znaczna dysproporcja pomiędzy zarzucanymi czynami. Sąd uznał, iż obowiązek informowania klienta o rozstrzygnięciu w sprawie oraz obowiązek zwrotu środków klientowi mają szczególne miejsce w zakresie obowiązków radcy prawnego. Są one podstawowe z perspektywy relacji i zaufania pomiędzy klientem a jego pełnomocnikiem i nie jest możliwe deprecjonowanie społecznej szkodliwości czynu polegającego na nieinformowaniu przez 5 (!) lat klientów o wyniku sprawy wobec niezwrócenia klientowi na jego żądanie zasądzonych mu w postępowaniu sądowym środków pieniężnych otrzymanych przez radcę prawnego. Poza tym Wyższy Sąd Dyscyplinarny dopatrywał się wyraźnej cezury czasowej pomiędzy wszystkimi trzema czynami zarzucanymi obwinionej i z tego względu również odrzucił teorię czynów współukaranych. Podobnie za nieuzasadniony (...) uznał zarzut przedawnienia karalności deliktów dyscyplinarnych zgłaszanych w odwołaniu.

Natomiast za trafny w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego należało uznać zarzut naruszenia art. 404 § 2 KPK, co zgodnie z art. 439 § 1 pkt 2 KPK prowadziło do uchylenia orzeczenia. Na rozprawach w dniach 29 sierpnia 2016 r. i 28 listopada 2016 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) W. miał inny skład osobowy niż na kolejnych rozprawach. Pomimo tego rozprawa była prowadzona w dalszym ciągu, co spowodowało, iż prowadzenie rozprawy w dalszym ciągu stało się niedopuszczalne, a zatem zaktualizowała się bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 KPK.

Powyższe orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zostało przez obwinioną zaskarżone do Sądu Najwyższego. W skardze obwiniona orzeczeniu (...) z dnia 20 września 2019 r. zarzuciła bezwzględną podstawę uchylenia orzeczenia, tj. obrazę prawa procesowego przepisu art. 17 § 1 pkt 11 KPK w związku z art. 74¹ pkt 1 URP poprzez prowadzenie postępowania pomimo istnienia podstaw i konieczności uznania czynów objętych postępowaniem za współukarane z czynem będącym przedmiotem postępowania o sygnaturze OSD 39/17. Drugi zarzut obejmował naruszenie art. 17 § 1 pkt 7 KPK w związku z art. 74¹ pkt 1 URP poprzez prowadzenie postępowania odnośnie czynu polegającego na nieoddaniu na żądanie pieniędzy klientom, pomimo że czyn ten był tożsamy z czynem objętym postępowaniem o sygnaturze OSD 39/17, co powinno skutkować bezwarunkowym umorzeniem postępowania.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 sierpnia 2020 r. postanowił oddalić skargę jako bezzasadną. Według SN oba zarzuty obwinionej nie zasługują na uwzględnienie. Wynika to z niezasadnie przyjętej przez obwinioną konstrukcji czynu współukaranego, a także na braku występowania przesłanek *lis pendens* oraz *res iudicata*.

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2020 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 442 § 2 KPK w związku z art. 74¹ ust. 1 URP ujawnił przeprowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sprawie o sygnaturze akt OSD 40/16 dowody oraz dopuścił dowody z wyroku Sądu Okręgowego (...) (...), Wydział IV Karny Odwoławczy z dnia 29 lipca 2019 r., sygnatura akt (...) pełnomocnictw załączonych do wezwania K. N. (1), a także z dokumentów złożonych przez obrońcę obwinionej. NA rozprawie w dniu 12 listopada 2020 r. Sąd dopuścił dowód z postanowienia Sądu Apelacyjnego (...) (...) I Wydział Cywilny z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: (...)

Na rozprawie obwiniona nie przyznała się do winy. Obwiniona złożyła obszernie wyjaśnienia, z których wynika m.in., iż w 2015 r., kiedy B. P. wystosowała do niej (...) września w 2015 r. pismo, w którym zażądała przedstawienia raportu z przebiegu sprawy, skontaktowała się z klientką i zaprosiła na spotkanie do kancelarii – pismo w tej sprawie wysłała na początku października 2015 r. Również wcześniej w 2011 r. w styczniu, kontaktowała się telefonicznie z państwem P. w celu dokonania rozliczenia środków pieniężnych, które wpłynęły na jej konto. Co do drugiego zarzutu dotyczącego niewydania na żądanie państwa P. kwoty odszkodowania, na wezwanie, które odebrała w dniu 23 grudnia 2015 r., obwiniona oświadczyła, że kwestionowała umocowanie K. N. (1) do złożenia pisma, skutkującego obowiązkiem wydania środków pieniężnych. Zdaniem obwinionej, wbrew ustaleniom Sądu K. N. nie był pełnomocnikiem profesjonalnym w tamtym czasie, jak również nie przedstawił stosowych pełnomocnictw, aby żądać zwrotu środków pieniężnych. Obwiniona jednak nie skontaktowała się z mocodawcami, by wyjaśnić pełnomocnictwo. Radca prawny M. L. zwróciła uwagę na okoliczność, że przelanie środków pieniężnych przez (...) W. w dniu 2 grudnia 2010 r. faktycznie nastąpiło na jej rachunek bankowy i środki te, z uwzględnieniem odsetek ustawowych, zostały przez nią zwrócone do (...) W., następcy prawnego (...) (...), w dniu 7 czerwca 2019 r. w wyniku rozpoczętych przez obwinioną w lutym 2019 r. rozmów i negocjacji z (...) W. i podpisaniem ugody w tym zakresie, tj. w której (...) uznała swój błąd w zakresie przekazania środków pieniężnych na konto obwinionej. Obwiniona wyjaśniła, iż pieniądze zwróciła B. P. w sierpniu 2011 r. gotówką, jednak nie ma pokwitowania, nie wręczyła też faktury VAT, gdyż klientka jej nie chciała. Nie prowadziła rozmów telefonicznych w dniu 11 ani 12 września z B. P., materiał dowodowy w zakresie nagrania został włączony do sprawy w marcu 2017 r. W sprawie karnej był wniosek o weryfikację, czy nie było manipulacji w dacie rozmów, jednak biegły tego nie stwierdził.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Sąd na podstawie art. 442 § 2 KPK w związku z art. 74¹ ust. 1 URP uznając za ujawnione dowody przeprowadzone przez Sąd w postępowaniu o sygnaturze OSD 40/16 oraz dopuszczając dowody z dokumentów, w tym przede wszystkim z wyroku Sądu Okręgowego (...) (...) z dnia 29 lipca 2019 r. przyjął, iż stan faktyczny w sprawie nie uległ zmianie i – co istotne – nie jest kwestionowany przez żaden z Sądów orzekających w sprawie. Co więcej, ustalenia faktyczne poczynione przez sąd w postępowaniu karnym prowadzonym przez Sąd Rejonowy (...) (...) oraz przez Sąd Okręgowy (...) (...), Wydział IV Karny Odwoławczy, sygnatura akt (...) są zbieżne z ustaleniami Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...) W..

Natomiast w ocenie Sądu, wyjaśnienia obwinionej złożone na rozprawie w dniu 9 i 12 listopada 2020 r. oraz dowody z dokumentów, które zawniósł jej obrońca nie zmieniają zasadniczo ustaleń faktycznych co do czynów objętych niniejszym postępowaniem.

Przechodząc do ustaleń faktycznych Sąd ustalił, iż z materiału dowodowego wynika bez wątpliwości, że obwiniona radca prawny M. L. w dniu 25 sierpnia 2008 r. zawarła z B. P. umowę zlecenia obsługi prawnej, na podstawie której radca prawny miała dokonać analizy stanu faktycznego i prawnego, ewentualnego przygotowania i prowadzenia postępowania przedsądowego i sądowego w sądzie w sprawie o odszkodowanie w związku ze śmiertelnym wypadkiem syna państwa P. – J., w dniu 2 grudnia 2005 r. Szczegółowy opis obowiązków radcy prawnego opisany został

w § 2 umowy zlecenia obsługi prawnej. W § 5 umowy zlecenia obsługi prawnej określono wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości: za czynności postępowania przedsądowego, zawarcie przedsądowej ugody radca prawny miał otrzymać wynagrodzenie w postaci tzw. premii za sukces – kwotę stanowiącą 15% (słownie: dwadzieścia procent) od kwoty stanowiącej należność Klienta (należność główna z odsetkami), za dalsze czynności (postępowanie sądowe, w tym ugoda sądowa) radca prawny miał otrzymać wynagrodzenie w postaci tzw. premii za sukces – kwotę stanowiącą 15% (słownie: piętnaście procent) od kwoty stanowiącej należność Klienta (należność główna z odsetkami) oraz wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości zażądanych i zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego. Zapłata wynagrodzenia miała nastąpić na rachunek bankowy radcy prawnego w terminie 5 dni od przedłożenia faktury VAT, którą radca prawny miał wystawić niezwłocznie po otrzymaniu przez Klienta pierwszej wpłaty należności.

W dniu 25 sierpnia 2008 r. B. P. udzieliła radcy prawnemu M. L. pełnomocnictwa do zastępowania jej przed sądami w sprawie o odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 2 grudnia 2005 r., w wyniku którego poniósł śmierć jej syn J.. Pełnomocnictwo upoważniało do prowadzenia rokowań, przygotowania pism przedsądowych w celu zawarcia ugody w ww. sprawie. Pełnomocnictwo nie zawierało upoważnienia do odbioru pieniędzy z odszkodowania od ubezpieczyciela.

W dniu 24 września 2009 r. B. P. i A. P. udzielili radcy prawnemu M. L. pełnomocnictwa do zastępowania ich przed sądami w sprawie o odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 2 grudnia 2005 r., w wyniku którego poniósł śmierć ich syn J.. Pełnomocnictwo upoważniało do prowadzenia rokowań, przygotowania pism przedsądowych w celu zawarcia ugody w ww. sprawie. Pełnomocnictwo nie zawierało upoważnienia do odbioru pieniędzy z odszkodowania od ubezpieczyciela.

W dniu 1 kwietnia 2010 r. radca prawny M. L. zawarła z A. P. umowę zlecenia obsługi prawnej, na podstawie której radca prawny miała dokonać analizy stanu faktycznego i prawnego, ewentualnego przygotowania i prowadzenia postępowania przedsądowego i sądowego w sądzie w sprawie o odszkodowanie w związku ze śmiertelnym wypadkiem syna J. w dniu 2 grudnia 2005 r. Treść umowy z A. P. była taka sama, jak z B. P..

Dowody:

- umowa zlecenia obsługi prawnego z dnia 25 sierpnia 2008 r. (k.131-132),
- pełnomocnictwo procesowe z dnia 25 sierpnia 2008 r. (k. 133),
- pełnomocnictwo procesowe z dnia 24 września 2009 r. (k. 135),
- umowa zlecenia obsługi prawnego z dnia 1 kwietnia 2010 r. (k.136-137)

W dniu 20 stycznia 2010 r. radca prawny M. L. jako pełnomocnik procesowy B. P. i A. P. wniosła do Sądu Rejonowego (...) pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów kwoty po (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2008 r., jako odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 2 grudnia 2005 r., w wyniku którego poszkodowany J. P. (syn powodów) zmarł. Ponadto obwiniona wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie (...) zł oraz kosztów opłaty w kwocie 40 zł. Do pozwu zostało dołączone pełnomocnictwo procesowe z dnia 24 września 2009 r. Pismem procesowym z dnia 21 czerwca 2010 r. obwiniona zmieniła i rozszerzyła powództwo, w ten sposób, że zamiast pierwotnie zgłoszonego roszczenia wniosła o zasądzenie na rzecz każdego z powodów kwoty (...) zł od dnia 24 listopada 2008 r. do dnia zapłaty.

W dniu 21 kwietnia 2010 r. o godz. 14.22 pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało połączenie telefoniczne, które trwało 20 sek. W dniu 21 kwietnia 2010 r. o godz. 14.32 pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało połączenie telefoniczne, które trwało 2 min 54 sek. W dniu 21 kwietnia 2010 r. o godz. 14.43 pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało

połączenie telefoniczne, które trwało 34 sek. W dniu 22 kwietnia 2010 r. o godz. 10.16 pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało połączenie telefoniczne, które trwało 37 sek.

Dowód:

- wydruk połączeń telefonicznych (k. 339)

W dniu 19 października 2010 r. Sąd Rejonowy (...), w sprawie o (...) zasądził od strony pozwanej na rzecz B. P. kwotę (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty (...) zł od dnia 16 marca 2009 r., od kwoty (...) zł od dnia 19 sierpnia 2010 r., zasądził od strony pozwanej na rzecz A. P. kwotę (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty (...) zł od dnia 24 listopada 2008 r., od kwoty (...) zł od dnia 17 kwietnia, od kwoty (...) zł od dnia 19 sierpnia 2010 r. Ponadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę (...) zł. tytułem kosztów procesu, w tym kwotę (...) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Z protokołu ogłoszenia orzeczenia z dnia 19 października 2010 r. wynika, że na ogłoszeniu wyroku stawiała się M. K., pracownik radcy prawnego M. L..

W dniu 19 października 2010 r. pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało połączenie telefoniczne, które trwało 5 sek.

Dnia 25 października 2010 r. radca prawny M. L. złożyła do Sądu wnioski o wydanie wyroku z dnia 19 października 2010 r. wraz z uzasadnieniem oraz doręczenie go na jej adres. W dniu 8 listopada 2010 r. Sąd doręczył radcy prawnemu M. L. odpis wyroku z dnia 19 października 2010 r. wraz z uzasadnieniem.

W dniu 24 listopada 2010 r. radca prawny M. L. skierowała do (...) Centrum (...) (...) (...) S.A. przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty kwoty (...) zł na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego M. L. o nr (...), w terminie 5 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania. Do wezwania z dnia 24 listopada 2010 r. radca prawny M. L. dołączyła pełnomocnictwo procesowe z dnia 24 września 2009 r.

Od wyroku Sądu Rejonowego (...) z dnia 19 października 2010 r. żadna ze stron nie wniosła apelacji. Wyrok uprawomocnił się dnia 9 grudnia 2010 r.

Dowody:

- pozew o zapłatę z dnia 14 stycznia 2010 r. wraz z załącznikami (k. 65-77),
- pismo procesowe powodów z dnia 21 czerwca 2010 r. (k. 91-94),
- Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 19 października 2010 r., (...) (k. 104),
- Protokół z ogłoszenia orzeczenia z dnia 19 października 2010 r. (k. 103),
- Faktura VAT nr (...) z dnia 04.11.2010 r. (k. 140-141),
- Wniosek o wydanie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 25 października 2010 r. (k. 105),
- Pismo Sądu Rejonowego (...) z dnia 08 listopada 2010 r. (k. 106),
- P. wezwanie do zapłaty z dnia 24 listopada 2010 r. wraz z załącznikiem (k. 43-45)

W dniu 2 grudnia 2010 r. na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego M. L. wpłynęła kwota (...) zł od (...) S.A. tytułem: odszkodowanie (...) (...) B. P. A. P. koszty sądowe + odsetki.

Dowód:

- Potwierdzenie wykonanej operacji z dnia 02 grudnia 2010 r. (k. 8)

Po otrzymaniu przelewu obwiniona nie skontaktowała się z B. P. i A. P.. Z zeznań poszkodowanych zaś wynika, iż sprawdzali oni rachunki bankowe, ale żadne pieniądze od radcy prawnego M. L. nie wpłynęły.

W dniu 24 stycznia 2011 r. pomiędzy nr telefonu radcy prawnego M. L., a nr telefonu B. P. nawiązane zostało połączenie telefoniczne, które trwało 2 min 58 sek.

W lutym lub marcu 2011 r. B. P. zadzwoniła do radcy prawnego M. L. i zapytała co z odszkodowaniem, wówczas radca prawny M. L. powiedziała że przeciwna strona odwołała się i czeka na przywrócenie terminu, ponieważ odwołała się po terminie.

Po ponownym telefonie wykonanym przez B. P. do radcy prawnego M. L., radca prawny powiedziała że termin został przywrócony i sprawa się toczy. B. P. co roku dzwoniła do radcy prawnego M. L., a radca prawny mówiła że jakaś firma wykupiła ubezpieczyciela i nie przejęła wszystkich zobowiązań.

Dowód:

- Wydruk połączeń telefonicznych (k. 338),
- Zeznania B. P. (k. 32-35)

W dniu 29 sierpnia 2011 r. radca prawny M. L. wypłaciła ze swojego rachunku bankowego kwotę (...) zł w gotówce.

Dowód:

- Wydruk potwierdzenia wykonanej operacji w sesji kasjerskiej z dnia 29.08.2011 r. (k. 130),

W dniu 12 lipca 2013 r. radca prawny M. L. w ramach Kancelarii (...) protokolarnie przekazała (...) Niszczenie Dokumentów W. O. do niszczenia worek z dokumentami. Przekazane dokumenty zostały zniszczone.

Dowód:

- Protokół nr (...) z dnia 12.07.2013 r. (k. 327)

W dniu 11 września 2013 r., na skutek wykonania przez B. P. telefonu do radcy prawnego M. L., odbyła się pomiędzy B. P. a radcą prawnym M. L. rozmowa telefoniczna, w której radca prawny M. L. wskazała, że nie może rozmawiać, ponieważ ma spotkanie i zadzwoni za godzinę.

W dniu 12 września 2013 r., na skutek wykonania przez B. P. telefonu do radcy prawnego M. L., odbyła się pomiędzy B. P. a radcą prawnym M. L. rozmowa telefoniczna. Ze stenogramu nagrania rozmowy wynika, że radca prawny M. L. poinformowała w rozmowie telefonicznej B. P.: „postępowanie jeszcze nadal trwa. Sytuacja wygląda w ten sposób, że (...) przez cały czas kwestionuje, że oni nie są następcą prawnym po tej, po tej spółce, która przestała istnieć (...), w ramach którego ubezpieczony był ten sprawca szkody i jakby w tym zakresie te wszystkie zarzuty ich zarzuty idą, tak, że, tak, że w tej chwili jest to na etapie postępowania, postępowania apelacyjnego. Myślałam, że to się skończy przed wakacjami, ale niestety, tak że rozstrzygnięcie powinno, powinno do końca tego roku zapaść, natomiast na chwilę obecną jeszcze niestety sytuacja wygląda tak jak wygląda. To już dość długo trwa, ta sprawa trwa, bo to już od 2010 roku przeglądałam te akta, ale jeszcze chwilę chyba musimy poczekać”. W dalszej części tej rozmowy radca prawny M. L. potwierdziła, że postępowanie jest w toku i trwają analizy prawne, a nawet, że była opinia biegłego, który analizował całą tą dokumentację, sposób przejęcia, przejście akcji, całego przedsiębiorstwa poprzedniego ubezpieczyciela. Na zakończenie rozmowy radca prawny M. L. zapewniła B. P., że jeśli cokolwiek będzie wiedziała nowego, to oczywiście skontaktuje się z B. P.. Ze stwierdzenia B. P., że to już trzy lata jak otrzymali informację, że sprawa została wygrana, należy wyprowadzić wniosek, że rozmowa odbyła się właśnie w 2013 r.

Nagrania rozmów telefonicznych z dnia 11 i 12 września 2013 r. poddane zostały badaniom fonoskopijnym przez S. B., w prowadzonym przez Sąd Rejonowy (...), w sprawie o Sygn. akt (...) i wydana została w dniu 7 czerwca 2018 r. „Opinia oraz sprawozdanie z przeprowadzonych badań fonoskopijnych”. W podsumowaniu opinii biegły wskazał z bardzo dużym prawdopodobieństwem, że analiza semantyczna i syntaktyczna treści rozmów nie nasunęła podejrzeń, że w nagraniach występują potencjalne miejsca celowej ingerencji w nagrany materiał dowodowy, montażu, wklejania, wycinania oraz zmian kolejności wypowiedzi w plikach. Ponadto, w podsumowaniu biegły stwierdził, że wykonane zintegrowane badania audytywne, porównawcze wizualne i komputerowe oraz analiza leksykalna wykazały z bardzo dużym prawdopodobieństwem, że głos identyfikowanej kobiety z przedmiotowych rozmów należy do M. L..

Dowody:

- Stenogram nagrania rozmów telefonicznych z dnia 11 września 2013 r. i 12 września 2013r. (k. 357-358),
- Płyta CD z nagraniem rozmów telefonicznych z dnia 11 września 2013 r. i 12 września 2013 r., (k. 355),
- Opinia oraz sprawozdanie z przeprowadzonych badań fonoskopowych z dnia 07 czerwca 2018 r. (k. 423-433)

W dniu 12 listopada 2015 r. B. P. wystąpiła do Sądu Rejonowego (...) o wydanie odpisu wyroku w sprawie o (...).

W dniu 7 grudnia 2015 r. K. N. (1), działając w imieniu B. P. i A. P. skierował do radcy prawnego M. L. wezwanie do zapłaty kwoty (...) zł., na którą to kwotę składała się kwota (...) zł. wypłacona przez (...) S.A. w dniu 2 grudnia 2010 r. oraz odsetki w łącznej kwocie (...) zł. w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Wezwanie to radca prawny M. L. odebrała w dniu 23 grudnia 2015r.

W dniu 23 grudnia 2015 r. B. P. i A. P. złożyli oświadczenie o cofnięciu pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu M. L..

Dowody:

- pismo z dnia 9 września 2015 r. (k. 30),
- pismo bez daty (k. 143),
- wniosek o odpis wyroku z dnia 12 listopada 2015 r. (k. 107),
- wezwanie do zapłaty z dnia 7 grudnia 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru i pełnomocnictwami (k. 9-12),
- pismo z dnia 23 grudnia 2015 r. (k. 110)

W dniu 22 lutego 2016 r. wydano B. P. tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego (...) w sprawie (...) z dnia 19 października 2010 r.

Dowód:

- wniosek z dnia 23 listopada 2015 r. wraz z adnotacją (k. 109)

W dniu 13 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy (...) (...) Wydział I Cywilny, w sprawie o sygn. akt (...) wydał wyrok, w którym zasądził od radcy prawnego M. L. na rzecz B. P. kwotę (...) zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 5.392,55 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na rzecz A. P. kwotę (...) zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 5.392,55 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego (...) (...) Wydział I Cywilny, w sprawie o Sygn. akt (...) z dnia 13 czerwca 2017 r., Sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k. 356-362)

Pismem z dnia 13 listopada 2018 r. pełnomocnik B. P. i A. P. cofnął powództwo w sprawie, co do której zapadł w dniu 13 czerwca 2017 r. wyrok Sądu Okręgowego (...) (...) Wydział I Cywilny, w sprawie o sygn. akt (...), toczącej się przed Sądem Apelacyjnym (...) (...) pod sygn. akt (...) albowiem w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko (...) S.A. w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 19 października 2010 r., (...) (...) S.A. zapłaciło kwotę (...) zł. Na skutek cofnięcia powództwa, Sąd Apelacyjny (...) (...) I Wydział Cywilny postanowieniem wydanym w dniu 24 stycznia 2019 r. uchylił zaskarżony przez obwinioną wyrok Sądu Okręgowego i umorzył postępowanie. Ponadto, zasądził od obwinionej na rzecz powodów po 9.443 zł kosztów procesu za obie instancje, a także obciążył ją na rzecz Skarbu Państwa częścią opłaty sądowej w wysokości 12.439 zł.

Dowody:

- Pismo pełnomocnika B. P. i A. P. z dnia 13 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. akt: (...) – cofnięcie pozwu (k. 824)
- Postanowienie Sądu Apelacyjnego (...) (...) I Wydział Cywilny z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: (...)

W dniu 11 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy (...), w sprawie o sygn. akt (...) wydał wyrok, w którym uznał radcę prawnego M. L. za winną tego, że dnia 2 grudnia 2010 r. przywłaszczyła pieniądze w kwocie (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od kwoty (...) zł od dnia 16 marca 2009 r. do dnia 2 grudnia 2010 r., od kwoty (...) zł od dnia 19 sierpnia 2010 r. do dnia 2 grudnia 2010 r. oraz kwotę (...) zł – zasądzone solidarnie na rzecz B. P. oraz A. P. – na szkodę B. P., w ten sposób, że nie przekazała w/w pieniędzy B. P., po ich wpłacie na konto prowadzone na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego M. L. przez (...) S.A. w W. tytułem wykonania wyroku z dnia 19 października 2010 r. wydanego przez Sąd Rejonowy (...) w sprawie (...), posługując się w tym celu pełnomocnictwem procesowym udzielonym jej przez B. P. w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym (...) w sprawie o sygnaturze (...) w kwocie (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od kwoty (...) zł od dnia 24 listopada 2008 r. do dnia 2 grudnia 2010 r., od kwoty (...) zł od dnia 17 kwietnia 2010 r. do dnia 2 grudnia 2010 r., od kwoty (...) zł od dnia 19 sierpnia 2010 r. do dnia 2 grudnia 2010 r. oraz kwotę (...) zł – zasądzone solidarnie na rzecz B. P. oraz A. P. – na szkodę A. P., w ten sposób że nie przekazała w/w pieniędzy B. P., po ich wpłacie na konto prowadzone na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego M. L. przez (...) S.A. w W. tytułem wykonania wyroku z dnia 19 października 2010 r. wydanego przez Sąd Rejonowy (...) w sprawie o (...), posługując się w tym celu pełnomocnictwem procesowym udzielonym jej przez A. P. w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym (...) w sprawie o sygnaturze (...) tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 1 k.k. wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.c. orzekł wobec radcy prawnego M. L. zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 5 lat.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k. 490-539)

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy (...) (...), Wydział IV Karny Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z dnia 11 grudnia 2018 r. w ten sposób, że:

a)

przyjmuje, iż czynu przypisanego w pkt I części dyspozytywnej oskarżona dopuściła się w okresie od dnia 2 grudnia 2010 r. do dnia 29 sierpnia 2011 r. w ten sposób, iż będąc pełnomocnikiem procesowym B. P. i A. P. w sprawie cywilnej (...), prowadzonej przed Sądem Rejonowym (...) z pieniędzy wpłaconych na ich rzecz na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego M. L. przez (...) SA w W. tytułem wykonania wydanego w ww. sprawie cywilnej wyroku z dnia 19 października 2010 r. przywłaszczyła pieniądze w łącznej kwocie (...) złotych w ten sposób, że nie przekazała tych

pieniędzy B. P. i A. P., i orzeczoną wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy;

b)

na podstawie art. 69 § 1 i 2 KK oraz art. 70 § 1 KK w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 KK wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 3 (trzech) lat;

c)

za podstawę prawną orzeczenia, zawartego w pkt II części dyspozytywnej przyjmuje przepis art. 41 § 1 KK w zw. z art. 43 § 1 KK w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 KK i orzeczonej wobec oskarżonej zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego obniża do 3 (trzech) lat.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok karny Sądu Rejonowego.

Dowód:

- Wyrok z dnia 29 lipca 2019 r. Sądu Okręgowego (...) (...), Wydział IV Karny Odwoławczy, sygn. akt: (...) (k. 691-719)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obwiniona dopuściła się obu zarzucanych jej (...) wniosku o ukaranie czynów.

Z rozważań Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zawartych w uzasadnieniu orzeczenia (str. 6-7) jednoznacznie wynika, iż ustalenia (...) w sprawie o sygnaturze 40/16 co do meritum były prawidłowe i słuszne. (...) nie miał wątpliwości, iż czyny będące przedmiotem postępowania są zdecydowanie naganne z punktu widzenia etyki wykonywania zawodu i stanowią delikty dyscyplinarne. Uchylenie orzeczenia nastąpiło z powodu prowadzenia rozprawy pomimo zmiany składu, a nie z powodu niewłaściwego rozstrzygnięcia sprawy czy nadmiernej kary.

Jednakowoż, z uwagi na znaczny upływ czasu od popełnienia czynów, przewinienie dyscyplinarne polegające na nieinformowaniu pokrzywdzonych B. P. i A. P. o stanie sprawy w okresie od dnia 2 listopada 2010 r. do dnia 31 października 2015 r. uległo przedawnieniu. Zgodnie z art. 70 ust. 2 URP: w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat. Wobec tego karalność przewinienia dyscyplinarnego obwinionej ustała w dniu 31 października 2020 r. Postępowanie zatem w tym zakresie podlegało umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 KPK w związku z art. 74¹ pkt 1 URP.

Odnosnie natomiast drugiego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na niewydaniu środków pieniężnych będących w posiadaniu obwinionej na żądanie jej mocodawców w dniu 28 grudnia 2015 r. wskazać trzeba, iż w tym wypadku nie doszło jeszcze do przedawnienia karalności. Wobec tego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wydał orzeczenie, w którym uznał obwinioną za winną zarzucanego jej czynu i pozbawił obwinioną prawa wykonywania zawodu radcy prawnego.

Zgodnie z art. 37 ust. 5 (...): Radca prawny jest zobowiązany na żądanie klienta lub osoby, na rzecz której wykonywał czynności zawodowe, wydać środki, o których mowa w ust. 1 - niezwłocznie lub na warunkach zaakceptowanych przez klienta lub tę osobę.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pełnomocnik B. P. i A. P. K. N. (1) wezwał pismem z dnia 7 grudnia 2015 r. radcę prawnego M. L. do zapłaty kwoty (...) zł obejmującą należność główną wraz z odsetkami. Wezwanie do zapłaty zostało odebrane przez radcę prawnego M. L. w dniu 23 grudnia 2015 r., a w wezwaniu do zapłaty wyznaczony został

trzydniowy termin na dokonanie zapłaty. Do wezwania zostały dołączone pełnomocnictwa udzielone pełnomocnikowi przez B. P. i A. P. o treści:

Udzielam również pełnomocnictwa ogólnego do wzywania dłużników do dobrowolnego spełnienia świadczenia oraz zgłaszania szkód, wezwania do zapłaty i reprezentowania mnie w stosunku do ubezpieczycieli, tj. (...) S.A. i osób ponoszących odpowiedzialność z tytułu wyrządzonej mojej osobie szkody i krzywdy (...) oraz do odbioru w moim imieniu wszelkich świadczeń uzyskanych w ramach świadczonej pomocy prawnej, (...).

W ocenie Sądu z treści pełnomocnictwa nie wynika, iż jest ono udzielone jedynie dla postępowania wobec (...) SA, ale również dla prowadzenia postępowania przeciwko innym dłużnikom. Takim dłużnikiem była dla B. i A. P. obwiniona. Dlatego też zdaniem Sądu pełnomocnictwo było w tym zakresie prawidłowe. Tym niemniej, skoro – jak wyjaśniła obwiniona – budziło ono jej wątpliwości co do umocowania K. N. (1) do działania w imieniu Państwa P. przeciwko niej, to jako radca prawny powinna była zweryfikować to umocowanie u mocodawców. Zgodnie z orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 grudnia 2018 r. (WO-158/18): Jeżeli obwiniony raca prawny ma wątpliwości co do skuteczności odwołania pełnomocnictwa, powinien - jako profesjonalny pełnomocnik - skontaktować się z mocodawcą, żeby zaistniała sytuację wyjaśnić a nie działać tak jakby pisma nie otrzymał. Podobna sytuacja miała miejsce w niniejszym stanie faktycznym. Skoro obwiniona miała wątpliwości co do umocowania pełnomocnika K. N., to powinna była to zweryfikować. Jednoznacznie zaś stwierdziła w wyjaśnieniach, iż tego nie zrobiła, uznając, iż K. N. nie ma umocowania do żądania od niej pieniędzy z wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odszkodowania na rzecz jej klientów. Godzi się przy tym przypomnieć, że w chwili otrzymania przez obwinioną wezwania, była ona cały czas w posiadaniu pieniędzy należnych Państwu P.. Sąd bowiem nie dał wiary twierdzeniom obwinionej, iż oddała je w gotówce B. P. w sierpniu 2011 r., gdyż przeczy temu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym także prawomocny wyrok karny skazujący z dnia 29 lipca 2019 r. Sądu Okręgowego (...) (...), Wydział IV Karny Odwoławczy, sygn. akt: (...) i ustalenia poczynione w tamtym postępowaniu.

W ocenie Sądu zatem, wbrew wyjaśnieniom obwinionej M. L. była ona zobowiązana do zwrotu kwoty (...) zł należącej do B. P. i A. P., po otrzymaniu wezwania do zapłaty z dnia 7 grudnia 2015 r., bowiem w toku postępowania dyscyplinarnego nie zostało ustalone, ażeby kiedykolwiek wcześniej radca prawny M. L. taką kwotę B. P. i A. P. zwróciła.

Odnośnie daty obowiązku zwrotu środków i tym samym daty popełnienia czynu wskazać należy, iż wezwanie zostało odebrane przez obwinioną w dniu 23 grudnia 2015 r.; z uwagi zaś na dni świąteczne dniem, w którym zobowiązanie mogło i powinno zostać spełnione był 28 grudnia 2015 r.

W ocenie Sądu zachowanie radcy prawnego M. L., polegające na niedokonaniu zwrotu należnych B. P. i A. P. pieniędzy stanowi zachowanie nielicujące z godnością wykonywania zawodu przez radcę prawnego. Obowiązek należytego rozliczania się radcy prawnego z klientem należy do podstawowych obowiązków radcy prawnego wobec jego klienta, gdyż tylko brak jakichkolwiek wątpliwości co do rozliczeń finansowych pomiędzy radcą prawnym a klientem, buduje zaufanie do konkretnego radcy prawnego, ale także do wszystkich osób wykonujących zawód radcy prawnego. Natomiast z art. 2 URP jednoznacznie wynika, iż pomoc prawna świadczona przez radcę prawnego ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana. Skrupulatne rozliczenia z mocodawcami są wyrazem prawidłowej ochrony prawnej interesów klientów. Podnieść przy tym należy, że radca prawny M. L. nie zwracając pieniędzy klientom, oprócz naruszenia norm zasad etyki zawodowej, dopuściła się naruszenia również przepisów prawa karnego, za co została skazana prawomocnym wyrokiem karnym, zaś w toku procesu cywilnego toczącego się przed Sądami Okręgowym i Apelacyjnym (...) W. ustalono, iż brak jest jakichkolwiek dowodów na to, ażeby radca prawny M. L. zwróciła otrzymane od ubezpieczyciela pieniądze, a Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w wyroku z dnia 11 grudnia 2018 r. wskazał, że nie tylko szeroko rozumiane zasady współżycia społecznego, ale także cywilistyczne poczucie wywiązania się ze zobowiązania oraz wszystkich związanych z nim czynności nakazuje przyjęcie, że w momencie otrzymania od podmiotu trzeciego środków pieniężnych, które nie są docelowo należne „pośrednikowi” transakcji, osoba ta winna bez zbędnej zwłoki przekazać uzyskane środki i rozliczyć się z usługi. Dodać trzeba, że uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w sprawie cywilnej o zapłatę przez Sąd Apelacyjny

nastąpiło wskutek cofnięcia powództwa przez pokrzywdzonych w związku z wypłaceniem im odszkodowania przez ubezpieczyciela. Nie zmieniło to jednak oceny zachowania obwinionej przez sąd, który w postanowieniu umarzającym postępowanie obciążył ją kosztami zastępstwa procesowego na rzecz obu powodów oraz kosztami procesu na rzecz Skarbu Państwa. Sąd Apelacyjny wskazał przy tym, iż „pозwana (obwiniona) wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu, wobec zapłaty dochodzonego świadczenia przez (...) SA, co logicznie sprzeczne jest z jej twierdzeniami, że wcześniej świadczenie spełniła. To pozwala Sądowi Apelacyjnemu na ocenę, że rację mają powodowie, że powództwo było wywiedzione zasadnie, a pozwaną należy traktować jako stronę przegrywającą i uzasadnione jest żądanie powodów zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu za obie instancje”.

Wobec powyższego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, iż – pomijając nawet przywoływane przez Sądy powszechnie zasady współżycia społecznego, przepisy dotyczące wywiązywania się ze zobowiązań, zasadność roszczenia pokrzywdzonych w postępowaniu cywilnym o zapłatę umorzonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego (...) (...) I Wydział Cywilny z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: (...) – elementarnym obowiązkiem radcy prawnego w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych jest rozliczenie się z klientem. Stanowi o tym art. 37 ust. 5 (...), a także rota ślubowania składanego przez radcę prawnego, w której wskazano, że radca prawny ma wypełniać obowiązki zawodowe sumiennie i zgodnie z przepisami prawa, zachować tajemnicę zawodową, postępować godnie i uczciwie, kierując się zasadami etyki radcy prawnego i sprawiedliwości. Wreszcie, obowiązek ten wynika również z podstawowej należytej staranności radcy prawnego, zawodu zaufania publicznego.

Dla oceny zachowania radcy prawnego M. L. pod kątem odpowiedzialności dyscyplinarnej nie ma znaczenia późniejsze, tj. po 28 grudnia 2015 r. dochodzenie przez pokrzywdzonych należnych im środków od (...) S.A., ani też okoliczność, iż obwiniona rozliczyła się z zakładem ubezpieczeń oddając ubezpieczycielowi zatrzymane pieniądze. Sąd zwraca uwagę, iż owo rozliczenie nastąpiło dopiero 7 czerwca 2019 r., gdy sprawa karna była już rozpoznana przed I Instancją i zakończona wyrokiem skazującym I Instancji oraz po ukaraniu przez tut. (...). Sąd zauważa, iż obwiniona rozliczyła się z ubezpieczycielem jeszcze przed zapadnięciem wyroku II Instancji w postępowaniu karnym toczącym się z jej apelacji, pomimo swojego stanowiska prezentowanego w postępowaniu karnym i dyscyplinarnym, iż rozliczyła się z B. P. w 2011 r. Najistotniejsze zaś dla przyjęcia odpowiedzialności obwinionej jest okoliczność, iż przez 5 lat obwiniona nie rozliczyła się z klientami, dodatkowo kłamiąc, iż sprawa o odszkodowanie toczy się przed sądem II Instancji, napotyka kolejne przeszkody i nie jest jeszcze prawomocnie zakończona. Zestawiając zachowanie obwinionej z okolicznością, że zatrzymane przez 5 lat przez obwinioną pieniądze były odszkodowaniem za śmierć jedyne go dziecka mocodawców obwinionej, zachowania tego nie można ocenić inaczej, jak tylko na zasługujące na najwyższą odpowiedzialność dyscyplinarną. Zachowanie obwinionej budzi bowiem moralny sprzeciw i godzi w zaufanie do zawodu radcy prawnego. Radca prawny powinien dawać rękojmię należytego wykonywania zawodu, a takie zachowanie tę rękojmię obala.

Wobec uznania obwinionej radcy prawnego M. L. winnej zarzucanego jej przewinienia opisanego w pkt II orzeczenia, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5) URP Sąd wymierzył obwinionej karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Wymierzając karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu Sąd wziął pod uwagę, że zachowanie radcy prawnego M. L. polegające na niedokonaniu zwrotu B. P. i A. P. ich pieniędzy, stanowi naruszenie jednego z podstawowych obowiązków radcy prawnego wobec klienta. Dodatkowo było to działanie celowe. Radca prawny M. L. wyrządziła swoim zachowaniem klientom szkodę i to szkodę w wysokości (...) zł, a więc nieznacznie niższej niż kwota (...) zł, określana w przepisach karnych jako mienie znacznej wartości. Co istotne, naliczane przez lata przetrzymywania pieniędzy odsetki spowodowały, iż wartość rzeczywista zobowiązania przekroczyła nawet tę kwotę, o czym świadczy wysokość zwrotu, jaki zapłaciła obwiniona w 2019 r. ubezpieczycielowi. Biorąc pod uwagę zachowanie radcy prawnego pod kątem stopnia społecznej szkodliwości wskazać należy, że stopień ten musi być oceniony jako wyższy niż umiarkowany z uwagi na rozmiar wyrządzonej szkody, sposób popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, motywację radcy prawnego M. L.. Wysoki stopień społecznej szkodliwości deliktu popełnionego przez obwinioną wynika również z tego, iż zawód radcy prawnego postrzegany jest jako zawód zaufania publicznego i do zachowań osób wykonujących ten zawód, stosować należy podwyższoną miarę sumiennego i rzetelnego działania. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny M. L., nie zwracając klientom ich pieniędzy działała jedynie w swoim

interesie, z chęci zatrzymania pieniędzy otrzymanych od ubezpieczyciela, pomijając przy tym konieczność wypełnienia szeregu obowiązków, wynikających z przepisów prawa obowiązujących radcę prawnego. Naruszyła godność zawodu radcy prawnego i zasady współzycia społecznego w takim stopniu, że w ocenie Sądu nie powinna ona dalej wykonywać zawodu radcy prawnego. Dlatego też zdaniem Sądu, jedynie kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego wymierzona obwinionej spełni zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną. Możliwość wymierzenia tego rodzaju kary, przy popełnieniu przewinienia polegającego na niezwróceniu klientowi jego pieniędzy zaaprobował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 września 1997 r. (Sygn. akt III SZ 2/97). Jednocześnie Sąd Dyscyplinarny zwraca uwagę, iż pozbawienie prawa do wykonywania zawodu nie jest definitywne. Radca prawny ma prawo ubiegania się o ponowny wpis na listę radców prawnych po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy obwinionej Sąd wskazuje, iż skład orzekający w niniejszej sprawie jest prawidłowy, gdyż żaden z Sędziów nie orzekał wcześniej w sprawie o sygnaturze akt 40/16, której kontynuacją jest niniejsze postępowanie.

O kosztach Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł mając za podstawę przepis art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz postanowienia Uchwały Nr 86/ (...) Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. Sąd uwzględnił również koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, zgodnie z pkt 3 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 września 2020 r. Mając na uwadze fakt, iż orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 4 marca 2019 r. (sygn. akt OSD 40/16) zostało uchylone w całości, Sąd nie uwzględnił w orzeczeniu kosztów zasądzonych w tym orzeczeniu.

Wobec powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.

Pouczenie:

Stosownie do treści art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2020, poz. 75) stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości służy odwołanie od niniejszego orzeczenia do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W. za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) W. w terminie 14 dni od otrzymania niniejszego orzeczenia wraz z uzasadnieniem.